

Ljudska PRAVICA

GLASILO KOMUNISTIČNE PARTIJE SLOVENIJE

Leto XI. — Štev. 143/

Ljubljana, sobota, 17. junija 1950

Mesečna naročnina din 45.—

Izhaja vsak dan razen ob petkih

Cena din 2.—

Seja Glavnega odbora Osvobodilne fronte Slovenije

RAZPIS LJUDSKEGA POSOJILA v znesku 3 milijard dinarjev

Pomoč pri reorganizaciji in demokratizaciji državne uprave — važna naloga frontnih organizacij

V četrtek je bilo v Ljubljani zasedanje Glavnega odbora Osvobodilne fronte, kjer so bili sprejeti važni sklepi o organizaciji in aktualnih nalogah Osvobodilne

fronte in njenih organizacij. V prvi točki dnevnega reda je podal poročilo organizacijski sekretar tov. Marijan Breclj.

tresli odkupne plane. Vsa bo razumel, da je nekaj povsem drugega, ako tudi v praksi imas krajevni ljudski odbor za to, kar je, — namreč za neposredni predstavniki organ dotične vasi in z njim pretrese, kako in kaj je treba storiti, da se zaščiti skupne koristi.

Osnovna načela, ki jih vsebuje zakon o ljudskih odborih, narekujejo široko udeležbo ljudi pri vodstvu ljudskega odbora samega. Zbori volivcev so, brez dvoma, najpomembnejše orodje ljudske demokracije. Te zbere volivcev bo treba ne samo vsebinsko izpopolniti in jih povsod uvesti kot redno način dela naših ljudskih odborov, treba se bo pa tudi v vse večji meri posluževati svetov državljanov. Mislim, da je najvažnejša naloga svetov državljanov v tem, da pri vseh tistih nalogah, ki so v dnevnem življenju pereče — kakor stanovanjska vprašanja in številne druge komunalne zadeve, razdeljevanje živilskih in preskrbovalnih nakaznic, dalje vprašanja mobilizacije delovne sile itd. — ne prepuščajo odločitve aparatu samemu in niti ne posameznemu odborniku, ampak da odločanje o teh stvareh prevzemajo posebni kolektivni ljudski organi.

Naslednje vprašanje, ki zahteva obravnavo, je vprašanje dela naših društev in njihovega odnosa do Fronte. Upoštevati je treba dejstvo, da so pri nas na Slovenskem prostovoljna društva, od telesnovzgojnih in prosvetnih pa do znanstvenih, igrala in odigrala veliko vlogo. Zato je bila tradicija društvenega življenja tudi po osvoboditvi pri nas zelo živa. Zaradi velikih nalog, ki jih je imela državna oblast po osvoboditvi, pa tudi zaradi nerazčiščenih pojmov, ki smo jih imeli, po znanih vzhodnih vzorcih glede demokratičnosti našega javnega življenja, nismo videli teh stvari dovolj jasno.

Za marsikatero društvo, ki je bilo obnovljeno oziroma na novo ustanovljeno po vojni, se je mislilo, da je potrebno predvsem kot nekaj okras demokracije. Vse preveč se je v prvi dobi kazala vna nekega dirigiranja teh društev, ne le s stališča splošne politične orientacije — kar je prav in na mestu — torej diriganja od strani državnega aparata v stvareh, kjer bi morali puščati povsem svobodno iniciativo. Danes so stvari že drugačne in je dana široka možnost za delo in razvoj naših društev. Mislim pa, da se tu pojavlja važno načelno vprašanje, kakšna naj bo vloga društev v našem sedanjem življenju. Treba je storiti važen korak naprej in uveljaviti načelo, da naj društva kot prostovoljna združenja ljudi prevzemajo čimveč ustrežajočih poslov, ki so jih do sedaj izvrševali posamezni državni organi, oziroma ki bi jih morali ti organi opravljati, če ne bi takta društva obstajala.

Ne samo znanstvena in kulturno-umetniška društva, ampak tudi vsa druga, kakor n. pr. društva zdravnikov, pravnikov, inženirjev itd., vsa lahko v tem smislu obilo prispevajo. Razume se, da bo skrb naše Partije, Fronte in ljudske oblasti, da ne bo delo teh društev v nasprotju z interesi naše socialistične domovine. Posebej je treba omeniti položaj v naši fizikulturi, t. j. v športnih in telesnovzgojnih organizacijah. Tu se je profesionalizem vgnedel v večji meri, in to profesionalizem športnikov samih in funkcionarjev. Brez dvoma je po vojni naše športno in telesnovzgojno življenje doživelo velik razmah. Toda preozka povezanost naših telesnovzgojnih organizacij z državnimi organi na eni strani in profesionalizem v teh organizacijah samih, vse to je bilo ovira za svobodni in predvsem za močnejši politično-moralni razvoj fizikulturnih organizacij. V tem pogledu je s strani državne uprave v teku temeljita reorganizacija, prav tako pa je naše politično vodstvo poseglo na področje notranje organizacije fizikulturnih društev in njihovih republiških in občinskih zvez. Treba bo urediti stališče, ki je že osvojeno, da naj se vse telesnovzgojno delo osredotoči v fizikulturnih organizacijah, ne pa da društva, ki imajo druge osnovne naloge, ustanavljajo svoje telesnovzgojne in športne sekcije.

Vse to, o čemer smo doslej govorili, zahteva celo vrsto posvetovanj, predvsem pa sistematičnega dela naših voljenih organov v vseh frontnih organizacijah. Imamo običaj, da po skupnem pretresu s sekretariati naših okrajnih organizacij postavljamo mesečne delovne programe in vanje vključujemo vse tekoče naloge. Mislim pa, da je treba tu pred glavnim odborom pripraviti našim osnovnim frontnim organizacijam dve osnovni nalogi, ki sta sedaj pred nami.

Prvič: Neposredna pomoč frontnih organizacij pri izvajanju reorganizacije in decentralizacije naše državne uprave. Borbo proti birokraciji in proti dragi in komplicirani državni upravi bomo uspešno izbojevali samo z neposredno akcijo naših ljudskih množic, konkretno z akcijo naših frontnih organizacij. Če je postavljeno načelo decentralizacije in obče-

IZ DANAŠNJE STEVILKE:

Seja Glavnega odbora Osvobodilne fronte Slovenije
Nota veleposlaništva FLRJ vladi ČSR
Ob prvem kongresu Ljudske tehnike Slovenije
Fizikultura — Dopisi — Objave

Iz poročila organizacijskega sekretarja tovariša Marijana Breclja

Uvodoma je tovariš Breclj povedal, da sta se izvršni odbor in Sekretariat OF v zadnjem času v večji meri bavila z vprašanji organizacije in dela v naših frontnih organizacijah. Gre namreč v bistvu za ista vprašanja, s katerimi se že dalj časa bavi naše državno in politično vodstvo, to je za vprašanja uveljavljanja načel poslednje demokracije in v cilju čim popolnejše zgraditve socializma pri nas.

Iz dneva v dan bolj vemo, da brez take vseljudske politične organizacije, kot je Ljudska fronta, ki je bila že v času vojne in je ostala tudi danes pod naravnim vodstvom Partije, ne bi uspeli na vojni in ne bi bili sposobni v povojnem času izvrševati tako velikanskih in tako velikastnih nalog, kakor jih izvršujemo predvsem v sedanjih borbi za petletni plan. Napačno bi seveda bilo misliti, da morajo biti organizacijske oblike in sistem dela nekaj stalnega in nespremenljivega — misljenje, ki se večkrat kaže v kritičnih pripombah: čemu večne spremembe, saj imamo že preizkušene organizacijske oblike in načine dela in ti so se obnesli v vojni, v času obnove itd. Ne gre za spremembo strukture naše organizacije in ne za spremembo osnovnega sistema dela, ampak gre za neprestano budnost in skrb, ki jo je dolžno imeti vodstvo naših političnih organizacij, da na temelju objektivnih analiz ugotovi, ali konkretne organizacijske oblike in konkretni sistem dela ustrezajo namemu razvoju in izvrševanju aktualnih nalog. Kakor smo v naši državni upravi ugotovili, da bi bila nebudnost proti birokratski praksi lahko pogubna za graditev demokracije države in s tem za naše skupne uspehe, tako smo dolžni z enako kritičnostjo gledati na konkretne oblike in na sistem dela političnih organizacij.

Pri vodstvu državnih poslov — in v našem političnem življenju sploh — gre za dosledno borbo v tem, da se na vseh področjih uveljavi načelo demokratičnega razpravljanja in odločanja. Se pravi: proti praksi uradniškega — birokratskega načina reševanja stvari je treba povsod uveljaviti čim neposrednejše odločanje ljudstva oziroma čim širših kolektivnih ljudskih organov ter zagotoviti neposredno kontrolo ljudskih množic nad poslovanjem državnega aparata. Gre za uveljavljanje načela tako v državni upravi kakor v političnih organizacijah, da smejo opravljati zaupane posle in odločati le tisti kolektivni organi in posamezniki, ki jih je ljudstvo izvolilo in jim zaupalo reševanje določenih nalog. To načelo pa se takoj izradi, če voljeni ljudje postavijo aparat in njemu prepustijo praktično vodstvo državnih oziroma političnih poslov.

Prvo vprašanje, ki je v zvezi s sistemom dela v naših frontnih organizacijah, je vprašanje vloge voljenih organov in vloge profesionalnega aktivna in aparata v teh organizacijah. V letošnjem letu je politična kampanja za volitve v zvezno skupščino 26. marca precej jasno pokazala stanje v naših frontnih organizacijah. Člani glavnega in izvršnega odbora Fronte, ljudski poslanci in številni aktivisti naših osrednjih organizacij so imeli priložnost videti v tej predvolilni kampanji, kako se stvari razvijajo tam, kjer je frontna organizacija dobra, in kako se gomadijo težave v tistih naših krajih in vaseh, kjer frontne organizacije ni čutil oziroma, kjer slabo dela. Pomankljivo in brez pravega uspeha bi bilo naše delo, če bi te slabe okraje samo parvalno kritikal in jih naganjali k boljšemu delu, hkrati pa bi opustili ugotovitve, v čem so uspehi naših boljših okrajev in kje so razlogi za pomankljivo in slabo delo drugod. Skoraj povsod se je med časom uveljavila taka praksa, da so kolektivno voljeni organi v naših organizacijah predstavljali bolj ali manj formalno vodstvo Fronte na svojem področju, konkretno delo pa so prepuščali aparatu in profesionalnemu aktivu, to se pravi ljudem, ki jim je zaposlitev v naših frontnih ali množičnih organizacijah predstavljala redno plačano delo. Ista praksa se je v določenih meri zasirjala tudi v izvršnem odboru OF in v vsa republiška vodstva posameznih množičnih organizacij. Če smo spoznali zgrešenost take prakse v državnem aparatu, je seveda toliko bolj nevarno in škodljivo, če bi tako prakso dopustili v naših političnih organizacijah. Naša Fronta kot vseljudska politična organizacija bo sposobna ohraniti svoj značaj in večati svojo politično silo le taktično, če se bo pri svojem delu dosledno držala načela volivnosti in proletarstva in volivnosti. Ni mogoče drugače, kakor tako, da opravljajo konkretne po-

litične posle tisti ljudje, ki so jih frontovci v posameznih organizacijah izvolili za svoje vodstvo.

Mi moramo tako imenovani profesionalizem iz našega političnega življenja praktično odpraviti. Razume se seveda, da tu ne gre za preskok v drugo skrajnost, da ne bi smela imeti Fronta in množične organizacije nobenega človeka, ki bi se redno ukvarjal s tem delom. Doseči moramo, da bodo člani naših voljenih političnih predstavnikov uredili svoje ostale posle tako, da bodo v resnici lahko opravljali funkcije, ki so jim od frontovcev zaupane.

Vprašanje profesionalizma je treba z enakega vidika pregledati tudi v drugih množičnih organizacijah, zlasti pa v sindikatih, kjer zahteva ta problem posebno obravnavo.

Drugo vprašanje je odnos naših oblastnih organov, predvsem okrajnih ljudskih odborov do naših frontnih organizacij. Zaradi nepravilnega pojmovanja vloge frontnih organizacij in zaradi slabega sistema dela uporabljajo ljudski odbori frontne aktivne za odkupe, za mobilizacijo delovne sile, za izterjavo davkov itd., in sicer ne za politične naloge, ki so s temi posli v zvezi, ampak za operativne ali boljše rešeno za eksekutivne naloge. Zaradi take prakse se zgodi, da so naši kmetje začeli zamenjavati odkupovalce prašičev in masti, to je uslužbenec raznih odkupnih podjetij, z aktivisti Fronte. In ker je bila marsikje situacija taka, da so dejansko vodili na terenu odkupno politiko ljudje iz aparata odkupnih podjetij, so ti naši frontni aktivisti postali nekritični izvrševalci njihovih direktiv.

Na ta način je praktično na terenu izpadel tisti politični faktor, ki bi moral na temelju poznavanja celotne problematike najvažnejših gospodarskih nalog zagotoviti pravilno izvrševanje te politike. Zato mislim, da je prav, da prenehamo uporabljati politični aktiv za eksekutorske posle in ne dopustimo, da bi se zaradi izgovorov, češ da ni ljudi in da se muči, uporabljale naše frontne organizacije za posle, ki jih morajo opravljati uslužbenec naših oblastnih organov. Frontni odborom je treba ohraniti značaj, veljavo in avtoriteto, kakršno morajo imeti kot politična predstavništva našega ljudstva. Razume se, da to niti od daleč ne pomeni Fronto odrezati dolžnosti glede odkupov, davkov, mobilizacije delovne sile itd. Nasprotno, okrepiť mora, in to v znatni meri, politično aktivnost na tem področju.

Tretje vprašanje, ki je prav tako v zvezi s prejšnjima dvema, o katerih smo govorili, pa je vprašanje odnosov frontnih organizacij do naših organov ljudske oblasti. Po ustavnih načelih izvaja ljudstvo, ki je edini nosilec vse oblasti, to svojo oblast po izvoljenih predstavnikih, to je konkretno po svojih ljudskih odborih različnih stopenj. Ker je bila v začetku naše borbe Osvobodilna fronta kot vseljudska politična organizacija tudi neposredna nosilka oblasti, je prva doba po formiranju naše državne oblasti povzročila marsikdaj težavo, kako razdeliti kompetenco med Fronto in med ljudskimi odbori. Vendar, ta doba je prešla, in o tem ne bi smelo biti več nejasnosti med našimi ljudmi. Ta nujno potrebna formalna razločitev seveda ne pomeni, kakor se v praksi sem in tja kaže, da ne bi bila več organizacija in poslovanje naše državne uprave neposredna skrb Osvobodilne fronte. Ves smisel Osvobodilne fronte je bil, je in ostane ta, da se kot vseljudska politična organizacija bori za konkretno ureditev take države, ki bo v celoti lahko izvajala program naše Fronte.

Mi smo do sedaj v našem javnem življenju polagali vse premalo važnosti na dviganje avtoritete naših okrajnih in krajevnih ljudskih odborov. Zaradi nepravilnega pojmovanja ljudske oblasti so se v posameznih primerih uveljavili taki odnosi višjih organov do nižjih, kakor da niso n. pr. naši okrajni in krajevni ljudski odbori od ljudstva izvoljena predstavništva, ki so na svojem področju edini organ ljudske oblasti s svojo dvojno funkcijo: funkcijo splošnodržavnega in samoupravnega organa.

Po zadnjih volitvah v krajevne ljudske odbore decembra 1949 so se marsikje razmere izboljšale. Dokaz za to, da je bil prejšnji način napačen, so prav izkušnje iz zadnjih dni, ki kažejo, da gre do stvari lažje povsod tam, kjer so okrajni ljudski odbori pri naših ministrstva pri razdeljevanju odkupnih planov stopili v neposredni stik s krajevnimi ljudskimi odbori in z njimi neposredno pre-

Beograd, 16. junija. (Tanjug.) Vlada FLRJ je objavila večraj uredbo o razpisu drugega ljudskega posojila petletnega plana v višini treh milijard din. To posojilo se bo realiziralo s prostovoljnimi javnimi vpisi, odplačalo pa v roku deset let z izplačevanjem obveznic dvakrat letno. Od tega posojila plača država za najzaj letno 8% obresti, in sicer 5% na račun rednih obresti, 3% pa v obliki dobitkov tistih obveznic, ki bodo izžrebane z dobitkom.

Razpis drugega ljudskega posojila petletnega plana je bil določen z zakonom o splošnem državnem proračunu za 1950. Znesek, potreben za amortizacijo obveznic, izplačilo obveznic in dobitkov, bo določen vsako leto v zveznem proračunu, redne obresti od obveznic za ves mituli čas pa se bodo izplačale naenkrat, t. j. ob izplačilu amortizirane obveznice oziroma dobitka. Izplačilo amortiziranih obveznic, dobitkov in obresti je oproščeno vseh davkov in taks. Obveznice so proste vseh davkov in taks tudi takrat, kadar gre za dedovanje ali daritve.

Začetek in trajanje vpisa tega posojila bo določila vlada FLRJ, vplačilo pa bo položeno ob vpisu naenkrat ali v mesečnih obrokih.

Na podlagi teh obveznic banke lahko odobrujejo posojila (lombard) ob pogojih, ki jih bo predpisal minister za finance FLRJ.

Prvo ljudsko posojilo petletnega plana je vlada FLRJ razpisala 3. junija 1948 v

Sestanek zakonodajnih odborov Ljudske skupščine FLRJ

Beograd, 16. junija. (Tanjug.) Zakonodajna odbora Zveznega sveta in Sveta narodov Ljudske skupščine FLRJ se bosta sestala v ponedeljek 19. junija, da bosta pretresala zakonske predloge, ki bodo predloženi prvemu izrednemu zasedanju skupščine, ki je bila sklicana za 26. junij.

znesku 3.5 milijarde din. To posojilo bo še enkrat potrdilo, da je naša država država delovnega ljudstva, v kateri so koristi vsakega delovnega človeka kot posameznika v skladu s koristmi države, koristi države pa s koristmi vsakega delovnega človeka, je izjavil tedaj minister za finance zvezne vlade Dobrovoje Radosavljevič po beograjskem radnu. Vpis tega ljudskega posojila, ki se je začel 1. julija, je potrdil te besede, ker se je pokazalo, da so jugoslovanski delovni ljudje razumeli vpis prvega ljudskega posojila petletnega plana kot svoj veliki prispevek k socialistični graditvi domovine in kot svojo patriotsko obveznost. V enem mesecu — od 1.—30. julija — je bil razpisani znesek 3.5 milijarde din presežen. Že do 13. julija je bilo vpisane 100.52% razpisane svote. Od tega posojila je bilo emitiranih obveznic za nad 3738 milijonov din.

Vpis prvega ljudskega posojila petletnega plana je bila še ena velika zmaga narodov Jugoslavije v socialistični graditvi, presežena razpisana vsota pa dokaz moralno-politične enotnosti naših narodov in njihovega zaupanja in vdanosti politiki CK KPJ prav v dneh, ko se je začela zloglasna protirevolucionarna kampanja voditeljev VKP(b) in njihove agencije Kominforma.

Od vpisa prvega ljudskega posojila nas ločita še skoraj dve leti. V tem času se je silno povečalo gospodarstvo FLRJ. Velika dela petletke, zgrajena v teku minulih dveh let z lastnimi silami, so bila pomemben prispevek jugoslovanskih delovnih ljudi, ki so jih omogočili z vpisom prvega ljudskega posojila petletnega plana.

Danes se bije v naši domovini velika bitka za zgraditev socializma, za zmagovito uresničitev nalog prvega petletnega plana. Hkrati z napor, ki jih daje jugoslovanski delovni ljudje vsak dan v tej borbi za novo življenje, bo vpis drugega ljudskega posojila petletnega plana, ki ga je večraj razpisala vlada FLRJ, velik patriotski prispevek.

SKLEPI GLAVNEGA ODBORA OSVOBODILNE FRONTE

Na osnovi referata o organizacijskih vprašanjih Osvobodilne fronte in v zvezi z diskusijo je Glavni odbor na seji 15. junija 1950 sprejel naslednje zaključke:

1. Organizacije Osvobodilne fronte so dolžne izvršiti svoje naloge po odborih, to je v izvoljenih političnih predstavništvih, ne pa prepuščati dejansko vodstvo organizacij profesionalnemu aparatu. Plenumi, izvršni odbori in sekretariati posameznih frontnih organizacij se morajo zato aktivizirati kot kolektivni politični organi in na sejah, sestankih in konferencah razpravljati in odločati o nalogah ter se čim pogosteje neposredno posvetovati s svojim članstvom.

2. Profesionalno politično delo je treba tako v Fronti kakor v vseh množičnih, predvsem pa mladinskih in fizikulturnih organizacijah omejiti na najnižje nujno potrebno število honoriranih aktivistov. Prav tako je treba v vseh političnih in fizikulturnih organizacijah bistveno znižati aparat in ga uporabljati samo za notranje poslovanje v organizacijah. Antifašistična fronta žena naj opusti svoje lastne profesionalne kadre in aparat ter naj njeno tehnično-organizacijsko in pisarniško delo prevzamejo ustrežajoči sekretariati frontnih organizacij.

3. Fronte in množične organizacije nudijo pomoč ljudskim odborom in drugim organom ljudske oblasti pri izvrševanju konkretnih nalog z ustreznim političnim delom, ne smejo pa stavljati na razpolago svojega političnega aktivna za opravljanje pomožnih upravnih in eksekutorskih poslov. Na drugi strani pa je dolžna Fronta s sistematičnim delom med ljudskimi množicami dvigniti avtoriteto okrajnih in krajevnih ljudskih odborov ter skrbeti za to, da se na demokracijskih načelih urejajo odnosi med posameznimi organi ljudske oblasti. Posebna njena naloga mora biti utrjevanje in razvijanje zborov volivcev in svetov državljanov ter ljudskih inspekcij kot najneposrednejših oblik sodelovanja ljudskih množic v vodstvu državne uprave.

4. V zvezi z reorganizacijo oblastnih ljudskih odborov obranijo oblastni frontni odbori značaj občega političnega predstavništva frontnih in množičnih organizacij na teritoriju oblasti. Okrajni odbori Osvobodilne fronte se v organizacijskem pogledu vežejo naravnost na izvršni odbor OF.

5. Izvršni odbor Osvobodilne fronte bo z neposrednimi stiki z vodstvi društev in družbenih organizacij v Ljudski republiki Sloveniji pospeševal njihov vseskranski razvoj in skrbel za to, da bo dejavnosti teh društev ob podpori državnih oblasti usmerjena v izvrševanje samostojnih nalog javnega in občekoristnega značaja. Enake dolžnosti bodo prevzeli okrajni frontni odbori vsak na svojem področju.

6. V izvrševanju občepolitičnih in posebnih nalog se bo izvršni odbor OF oziroma njegov sekretariat tesneje naslanjal na člane Glavnega odbora OF, na republiška vodstva množičnih organizacij, na ljudske poslance, na vodstveni aktiv v republiških državnih organih in ustanovah ter na vodilne ljudi iz znanstvenega, kulturnoprosvetnega in umetniškega življenja.

Z opravljanjem nalog v zvezi z vprašanji zamejskih Slovencev, nadalje za naloge agitacije in tiska, ideološke vzgoje, socialno-zdravstvene zaštite, ljudske inspekcije in kmečkih vprašanj, naj ostanejo komisije, ki so že formirane in ki poslujejo. Delo vseh ostalih dosedanjih komisij in posebnih uprav naj prevzame neposredno izvršni odbor Osvobodilne fronte oziroma njegov sekretariat. Za vodstvo frontnih gospodarskih akcij se ustanovi stalna uprava pri izvršnem odboru OF, v kateri opravlja tehnične posle profesionalci, sicer pa organizirajo in vodijo te gospodarske akcije posamezne komisije, ki jih postavlja izvršni odbor od primera do primera za izvršitev določene gospodarske naloge. Enako notranjo organizacijo izvedejo okrajni odbori Osvobodilne fronte, s to razliko, da ne ustanovljajo zamejskih komisij in da namesto kmečke komisije izvolijo njihovi plenumi kmečke svete iz vrst kmečkih predstavnikov na svojem območju.

7. Kot najvažnejša politična naloga Fronte mora biti njena intenzivna pomoč za uspešno izvajanje sedanje reorganizacije državne uprave. Vse frontne in množične organizacije morajo v borbi proti birokratizmu, proti razraščanju državnega aparata in proti centralističnim tendencam stremeti za tem, da se povsod uveljavljajo načela decentralizacije, demokracije, cenosti in ekspanzivnosti upravnega in gospodarskega poslovanja državne oblasti. Počej za uspešno borbo proti birokratizmu in za nadaljnjo demokratizacijo državne uprave je vesno in redno izpolnjevanje vseh obveznosti državljanov do skupnosti in za tako brezpogojno izvrševanje obveznosti morajo biti porok naše frontne organizacije.

8. Urediti odkupni sistem in zagotoviti polno izpolnitev odkupnih planov, to mora biti prva gospodarsko-politična naloga, za katero so dolžne vse naše politične organizacije aktivizirati svoja vodstva in svoje članstvo in vse splošne kmetijske zadruge, predvsem pa politično aktivizirati naše delavske organizacije v borbi proti pojavom spekulativnosti pri izvajanju odkupov. Z resnično in vztrajno pomočjo Fronte bo našim oblastnim organom vsakakor močnejša izpolnitev obveznosti v preskrbi naših industrijskih središč in mest.

(Nadaljevanje na 2. strani.)

S seje Glavnega odbora Osvobodilne fronte Slovenije Poročilo komisije za zamejske Slovence

O vprašanju Slovencev v Italiji in na Korškoem je nato govoril generalni sekretar predstevstva vlade LRS in član JOOF tovariš Franc Primožič.

Ko je opisoval stanje na Slovenskem Korškoem, je še posebno poudaril vprašanje dvojezičnega šolstva, ki za Avstrijo še vedno predstavlja predvsem politični faktor, ki igra pomembno vlogo zlasti pred volitvami. Naravno je, da korški Slovenci s takim odnosom do pojmovanja šolstva ne morejo biti zadovoljni, nezadovoljstvo pa se še poveča, če ilustriramo še v številkah, kako, kje in kdo izvaja oziroma v mnogih primerih izgrava zakon o dvojezičnem šolstvu. Ko je navedel konkretne podatke ter rezultat takega dela, ki se odraža na slovenski šolski mladini, je tov. referent ugotovil, da je borba za slovensko šolstvo na Korškoem stvar slehernega Slovence, ker je to borba za nacionalni obstoj korških Slovencev.

Ko je omenil gostovanje slovenske opere v Gradcu in Celovcu, je poudaril pomen tega gostovanja za ustvaritev čim tesnejšega kulturnega sodelovanja med korškimi Slovenci in jugoslovanskimi narodi, kakor tudi med Avstrijo in našo državo. Dejal je, da želimo, da bi na ta način mogli korški Slovenci predstavljati most za zблиžanje med avstrijskim in jugoslovanskimi narodi. Prijeteljcem besedam naj slede tudi prijateljstva dejanja. Odnosi med Jugoslavijo in Avstrijo bi se mogli še naprej poglabljati, v kolikor se bo iskrenost avstrijskih krogov odražala v demokratičnih odnosih do korških Slovencev.

V nadaljevanju svojega poročila je referent govoril o položaju gorških in beneških Slovencev pod Italijo.

Besna, nepravilna gonja italijanskih šovinstov proti Jugoslaviji, ki bi hotela dokazati svetu dozdevno preganjanje in zatiranje italijanskega prebivalstva v jugoslovanski coni, bi mogla ustvariti po svetu nepravilno mnenje, da je v Italiji, kar zadeva pravice slovenske narodne manjšine, vse v najlepšem redu. Italijani v tako imenovani coni »B« uživajo vse pravice kot enakopravni državljani. Toda treba je pogledati, v kakšen položaju je onih 80.000 Slovencev, ki so bili po mirovni pogodbi zopet priključeni k Italiji. Ta narodna manjšina, ki bi jo morala italijanska država štiti tako po določbah mirovne pogodbe, kakor tudi po členu 8 nove ustave pa je izpostavljena neznoznemu nasilju.

Potem ko je tov. Primožič navedel dejstva, ki govorijo o namernem onemogočanju slovenskega pouka za slovenske otroke, je nadaljeval: »Slovenska

Benečija, ki ima okoli 60.000 prebivalcev, še sedaj nima niti ene slovenske šole, kakor jih ni imela v preteklosti. Enak je položaj tudi v Kanalski dolini, kjer nimajo Slovenci niti ene šole, čeprav italijanske oblasti dovoljujejo šole za nemško narodno manjšino.

Tovariš Primožič je nato poudaril, da se Slovenci pod Italijo tudi v kulturno-prosvetnem pogledu ne morejo izživljati. Slovenci v Gorici nimajo niti ene dvorane za kulturne prireditve. Oblasti na podeželju ne izdajajo dovoljenj za kulturne prireditve, kar opravičujejo z motivacijo, da prostori oziroma vaške dvorane ne odgovarjajo zakonskim predpisom. Druga težka zapreka je odredba, da se mora vsako gledališko igro pri poslati v cenzuro posebni komisiji pri predsedstvu vlade v Rimu. Odredbe, ki se nanašajo na dvorane in na cenzuro, so izdali fašisti in so naperjene izključno proti Slovincem. Sedanja italijanska vlada ne samo, da ni uknila fašističnih zakonov, temveč jih v odnosu do Slovencev izvaja z vso doslednostjo in strogotostjo.

»Razumljivo je, — je nadaljeval tov. Primožič, — da je za doseganje dobrega uspeha potrebna enotna borba vseh Slovencev, ki živijo izven matične domovine. Moralno politično moč, ki jo v svoji težki borbi neprenehno potrebujejo, črpa iz borbenih tradicij narodnoosvobodilne borbe. Borba zamejskih Slovencev za osnovne nacionalne pravice bo toliko močna, kolikor bo iskala opore v zaupanju in veri v moč lastnih sil, v moč demokratičnih množic Avstrije in Italije, oziroma v veri v demokratične množice vsega sveta.

V tej borbi se združujejo vsi pošteni Slovenci brez ozira na svetojonazorsko prepričanje, ki jim je stvar obrambe delov slovenskega naroda pod tujim jarom in stvar matičnega naroda pri srcu. Uspešna borba narodov Jugoslavije za enakopravne in neodvisne odnose med narodi je največja podpora njihovi borbi. Le na ta način jim bo mogoče ohraniti slovensko nacionalno zavest, le na ta način se bodo lahko enotno uprli vsem poskusom nasilnega potujševanja.

Pri razpravi po poročilu tov. Primožiča so govorili Tomo Breje, Janko Liška in dr. Anton Melik. Na koncu zasedanja je plenum soglasno sprejel predloženo protestno resolucijo zaradi smrti Dimitrija Dimitrijeviča in Plešeta, ki so jo poslali ministru za zunanje zadeve FLRJ. Plenum je tudi sprejel predlog, ki predvideva osnovenje odbora za proslavo desetletnice ustanovitve Osvobodilne fronte Slovenije, ki bo prihodnje leto.

lutorsko nalogo. Kakor je bilo že prej povedano, morajo biti ta vprašanja za Fronto izrazito politično-gospodarske naloge. Vsekakor je potrebno, da letos v celoti zagotovimo izpolnitev celotnega plana odkupa in da — kar je prvenstvene važnosti — utrđimo sistem odkupne politike splot. Vsi statistični podatki, ki so se v zadnjih letih vestno zbirali, potrjujejo, da ne gre za nikakršne nemogoče in pretrane zahteve, ampak da so, globalno vzeto, naši plani smotni in v skladu z razvojnimi nalogami našega kmetijstva.

Da bodo to naloge organi naše ljudske oblasti pravilno in pravično izpolnili, morajo naše politične organizacije nujno sodelovati.

Dvoje moramo doseči: Izpolnjevanje odkupnih obveznosti mora postati brezpogojna dolžnost naših kmečkih proizvajalcev do skupnosti, in drugič: vestno, pravično in zakonito izpolnjevanje predpisov od oblastvenih organov. Od naših terenskih organizacij OF pa vse do Glavnega odbora OF Slovenije je treba zagotoviti neposredno udeležbo našega političnega aktivca za solidno opravljanje teh nalog. Od aktivistov naše Fronte na vsi ter od pomoči izvršnega odbora in okrajnih odborov njim je odvisno, ali bodo odkupni plani na posamezne krajevne ljudske odbore in na posamezna gospodarstva pravilno porazdeljeni ali ne. In spet bo stvar Fronte, da bo nadzorovala, da se bodo tako sprejete obveznosti tudi v resnici izpolnjevale.

Toliko o teh dveh konkretnih nalogah, za katere misli izvršni odbor oziroma sekretariat, da mora o njih Glavni odbor razpravljati in sklepati.

Po živahnem odobranju izvajanju tov. Brejeja se je razvila diskusija, v kateri so sodelovali: predsednik kontrolne komisije tov. Vlado Krivic, minister za gozdarstvo LRS tov. Jaka Avšič, minister za notranje zadeve LRS tov. Boris Kraigher, minister za kmetijstvo LRS tov. Franc Simončič in drugi.

Koroška mladina bo tudi letos pomagala jugoslovanski mladini pri preostalih akcijah

Celovec, 16. junija (Tanjug). Letos bošča odšli s Koroske dve mladinski delovni brigadi na delo v Jugoslavijo. Prva brigada približno 60 mladincev se pripravljaja na odhod sredi julija, druga brigada, ki bo številčno močnejša, pa bo odšla oktobra. V to brigado se je prijavilo največ kmečke mladine. Razen kmečke mladine so se za delovno brigado prijavili tudi mladi delavci, ki bodo svoj letni odhidi poreabili za odhod v Jugoslavijo. Med mladinci, ki so se doslej prijavili, je razen Slovencev tudi nekaj Avstrijcev. Lani so odhod brigad s Koroske preprečili avstrijske oblasti s tem, da niso izdale potrebnih potnih listov.

VZPOSTAVITEV DIPLOMATSKIH ODNOSOV Z ZAHODNO NEMCIJO. — Vlade Kanade, Avstralije, Južnoafriške unije, Belge, Luksemburga, Nizozemske, Italije in Norveške so izjavile, da se strinjajo v lignovanju zahodnoslovenskih komunov v svojih državah.

NOTA ZAPADNIH SIL SOVJETSKI ZVEZI

Francija, ZDA in Velika Britanija imenovale civilne komisarje za Avstrijo

Pariz, 16. jun. (Tanjug). Vlade Francije, ZDA in Velike Britanije so izročile po svojih veleposlanikih v Moskvi sovjetski vladi noto, v kateri jo obveščajo, da bodo do sklenitve pogodbe z Avstrijo imenovale civilne komisarje za Avstrijo namesto dosedanje okupacijske uprave. V noti je rečeno, da se bodo čim najbolj moglo znižali okupacijski stroški v Avstriji.

Nota omenja moskovsko deklaracijo zaveznikov sil iz 1945 o ustanovitvi svobodne in neodvisne avstrijske države ter deklaracijo vlad ZDA, Velike Britanije in Francije z dne 20. maja 1950, v kateri izražajo omenjene vlade pripravljenost za rešitev vseh spornih vprašanj, da bi prišlo do sklenitve pogodbe z Avstrijo. Vlade Francije, ZDA in Velike Britanije pozivajo v noti sovjetsko vlado, da isto stori tudi ona.

Govor dr. Dekleve v tržaškem občinskem svetu

Vprašanje STO je treba rešiti v korist slovenskega in italijanskega ljudstva z neposrednim sporazumom med Italijo in FLRJ

Trst, 16. junija. (Tanjug). Med razpravo o stanju v jugoslovanski coni STO, ki se je v torko nadaljevala v tržaškem občinskem svetu, je zastopnik slovensko-italijanske Ljudske fronte dr. Josip Dekleva poudaril, da je namen vsega tega razpravljanja, da se še bolj zaostri stanje na STO. V zvezi s tem je Dekleva dejal, da je očito neutemeljen predlog za resolucijo, ki ga je podala demokristijanska večina v občinskem svetu Trsta in s katerim zahteva, naj se razpusti vojaška uprava JA v jugoslovanski coni in se pretrgajo stiki med to cono in Jugoslavijo. Pokazal je tudi na to, da je nepotrebna tudi resolucija, ki so jo predlagali informbirojevci in v kateri se zahteva imenovanje guvernerja in združitve obeh con. Stališče KP Italije je popolnoma v skladu s politiko italijanskega imperalizma, ki mu je Trst oporišče za njegovo ekspanzionistično politiko. Stališče SIAU pa je, da je treba vprašanje STO rešiti v korist slovenskega in italijanskega naroda, in sicer z neposrednim sporazumom med Italijo in Jugoslavijo. To je edina možnost, s katero se lahko zagotovi mir v korist demokratičnih sil.

Dr. Dekleva se je nato dotaknil gonje, ki jo začeli v Italiji in v Trstu zaradi odločbe jugoslovanskih oblasti, da se opusti carinski postopek med jugoslovansko cono STO in FLRJ, nato pa je govoril o terorističnih akcijah, ki so jih organizirale tako reakcionarne kakor tudi informbirojske organizacije STO, da bi vplivale na izid volitev v jugoslovanski coni. Pri tem je Dekleva dejal:

»Z organiziranjem terorističnih akcij se reakcionarne organizacije z istrskim komitejem narodne osvoboditve na čelu in informbirojevci skušali prikriti nasilje, ki so ga sami izvajali nasproti volilec v predvolivni kampanji, posebno nasproti italijanskim volilec, da ne bi glasovali za ljudsko oblast.»

O obrekovanju informbirojevcev in reakcionarnega tiska, čes da se v istrskem okrožju uporablja prisilno delo, je dr. Dekleva rekel, da gre v resnici za prostovoljne delovne brigade, ki odhajajo na delo v Jugoslavijo. Kot primer je navedel mladinske delovne brigade, ki se sedaj formirajo v Britaniji in Franciji, ki bodo prav tako prostovoljno delale na jugoslovanskih gradbiščih.

Na koncu je dr. Dekleva poudaril, da narodi Istre nočejo živeti v takšnih razmerah, v kakršnih živijo Slovenci v Beneški Sloveniji. Proti tem Slovincem upe-

Nota veleposlanštva FLRJ vladi ČSR

Češkoslovaška vlada je odgovorna za posledice onemogočanja dela jugoslovanskih diplomatskih predstavništev

Praga, 16. junija (Tanjug). Veleposlanštvo FLRJ v Pragi je poslalo češkoslovaškemu zunanjemu ministru noto, v kateri protestira proti poizkusu državnega sodišča v Pragi, da bi v razpravo proti zarotniški skupini, ki je bila v začetku junija v Pragi, zlonamerno vpletili tudi veleposlanštvo FLRJ v Pragi in njene predstavnike. V noti je rečeno:

Na sodni razpravi, ki je trajala od 31. maja do 8. junija 1950 pred državnim sodiščem v Pragi, so zamažali poizkušali, da bi z izmišljenimi in samovoljnimi obtožbami, ki so brez slehernih dokazov, vpletili v ta proces tudi veleposlanštvo FLRJ Jugoslavije v Pragi, navajajoč dozdevne zveze tedanjega odgovarilca poslovs dr. Ivana Muska z obtoženci. Čeprav je ta prozorni poizkus doživel neposredno na razpravi bedni polom, si je težilec v zaključnem govoru

prizadeval, ker ni mogel svojih trditve podpreti s kakršnim koli dokazom, za vsako ceno ohraniti s samovoljnimi razlagami procesnega gradiva ter nelegitimni in skonstruirani zaključki obrekovne navedbe obtožnice glede na veleposlanštvo FLRJ v Pragi.

Zloraba pravosodja in te razprave, s katero veleposlanštvo LRJ v Pragi nima nikakršne zveze in splot ničesar skupnega, ima za smoter, da bi po gledu na podobne procese v nekaterih drugih državah obrekovali FLRJ Jugoslavije in pokazali v napačni luči njeno miroljubno politiko zaradi opravičila sovražne gonje, ki jo vodi češkoslovaška vlada proti FLRJ Jugoslaviji.

S propadlim poizkusom, da bi vmešali predstavnike veleposlanštva FLRJ v Pragi v to razpravo, so namenavali diskreditirati veleposlanštvo FLRJ in so pokazali očito tendenco, da bi še bolj otežkočili delo veleposlanštva in diplomatskih predstavnikov FLRJ v Češkoslovaški republiki.

Potrebo po skonstruiranju dozdevnih zvez predstavnikov veleposlanštva FLRJ z obtoženci je nedvomno izval smoter, da bi nekako, četudi izmišljeno, opravičili dosedanje pristransko ravnanje, ki ga uporabljajo v nasprotju z vsemi veljavnimi mednarodnimi pravili in običaji proti diplomatskim predstavnikom FLRJ v Češkoslovaški republiki in da bi zmanjšali odgovornost češkoslovaške vlade za sistematično omejevanje ter onemogočanje rednega funkcioniranja predstavništva FLRJ Jugoslavije v Češkoslovaški republiki.

Ta neuspeli poizkusu lažnivega in potrvojenega prikazovanja politike FLRJ in delovanja veleposlanštva FLRJ v Pragi naj bi služil kot sredstvo za zavajanje češkoslovaške javnosti, ki vedno bolj izražajo svoje nezadovoljstvo proti nezasišanemu in v zgodovini češkoslovaške republike neznanemu ravnanju, ki ga surovo uporabljajo proti diplomatskim predstavnikom, uslužbenecem in državljanom FLRJ Jugoslavije v Češkoslovaški republiki.

Veleposlanštvo FLRJ v Pragi najodločneje protestira proti temu najnovjšemu skazenemu iztivanju FLRJ Jugoslavije in veleposlanštva FLRJ v Pragi in najresneje opozarja vlado Češkoslovaške republike, da je izključno odgovorna za posledice, ki lahko nastopijo zaradi politike nadaljnega onemogočanja dela veleposlanštva in diplomatskih predstavništva FLRJ v Češkoslovaški republiki.

Protestna brzojavka ameriških Jugoslovanov vladi ČSR

New York, 16. junija (Tanjug). Ameriško-jugoslovansko društvo v Aleuci (Kalifornija) je poslalo 7. junija sporočilo nasilja češkoslovaških oblasti nad jugoslovanskimi državljani vladi ČSR tola prosteno brzojavko:

»Mi, Američani jugoslovanskega porekla, prijatelji nove Jugoslavije, smo na današnji skupščini ostro obsodili surovo ravnanje češkoslovaške policije, ki je po ukazu Kominforma nečloveško mučila in usmrtila predsednika Ljudske fronte Jugoslovanov na Češkoslovaškem Dimitrija Dimitrijeviča in Josipa Plešeta, žigar zmrevrjeno truplo se našli poleg češkoslovaške jermišnice v Ustju nad Labo aprila 1. l. e

Protestno brzojavko so poslali tudi člani Slovensko-ameriške zveze v pokrajini Aleuci v Kaliforniji.

POZAR NA ŽELEZNISKI POSTAJI V HELSINKI. — Velik požar je deloval na čili centralno železniško postajo v Helsinkih. AFP poroča, da cenijo škodo, ki jo je pripredel požar, na več milijonov finskih mark.

rabljajo italijanske oblasti in neofašisti še nadalje teroristična sredstva. Istrski narodi niso pozabili, da je bil v Beneški Sloveniji ubit sekretar Demokratične fronte Slovencev za Beneško Slovenijo Andrej Juš, ne morejo pozabiti vseh terorističnih akcij nasproti Slovincem, ki so iz dneva v dan hušile. Istrski narodi nočejo živeti v razmerah, kakršne so v angloameriški coni STO, kjer je 20.000 brezposelnih delavcev in kjer prejema 27.000 upokojujencev neznahtne mesečne pokojnine v znesku do 9000 lir. Istrski narodi so odgovorili na grožnje in propagando reakcionarnih in informbirojevskih krogov s tem, da je velikanška večina glasovala za ljudsko oblast, s katere pomočjo gradijo boljše življenje.

Ob koncu je krščansko-demokratska večina v občinskem svetu sprejela predlog za resolucijo, ki ga je bila sama vložila.

Fašist Almerigogna zopet skušal napasti dr. Deklevo

Trst, 16. junija. (Tanjug). Znani fašist Almerigogna je znova skušal dejansko napasti predstavnika slovensko-italijanske Ljudske fronte v tržaškem občinskem svetu dr. Josipa Deklevo. To je storil v prostorih občinskega sveta, ko je govoril Dekleva o resoluciji, ki jo je predložila krščansko-demokratska večina, ki hoče, da se ukine vojaška uprava JA v jugoslovanski coni STO ter prekinejo odnosi med cono »B« in Jugoslavijo.

List »Primorski dnevnik«, ki je pred štirim dnevi objavil sliko fašista Almerigogne kot člana fašistične vojaškega sodišča v italijanskih vzhodnoafriških kolonijah, je večer objavil drugo sliko, ki kaže višjega fašističnega oficirja Almerigogne v fašistični uniformi s skupino drugih znanih tržaških fašističnih oficirjev.

TRGOVINSKI SPORAZUM MED ZSSR IN VELIKO BRITANJO

London, 16. jun. (Tanjug). V Londonu je bil podpisan trgovinski sporazum med Sovjetsko zvezo in Veliko Britanijo, po katerem bo Sovjetska zveza povečala svoj izvoz lesa v Veliko Britanijo v primeri z minulim letom. Plaćevali bodo v funtih šterlingih, ki jih bo lahko sovjetska vlada porabila za nakup blaga v Veliki Britaniji.

Kongres avstrijskih pristašev miru v znamenju vojne psihoze

10. in 11. l. m. je bil na Dunaju prvi kongres avstrijskih borcev za mir.

Za ta I. kongres avstrijskih »partizanov miru« so se začeli temeljito pripravljati že od januarja meseca. V začetku samo skoki partijski in njemu sorodni tisk. Nato s aktivnim delom, z ustanavljanjem raznih komitejev in odborov za mir po vsej Avstriji, v tvojnicah, podjetjih, mestih in vaseh. Hkrati s tem pa so začeli široko podpisno akcijo proti uporabi atomske bombe, ki so jo spremljali s protislovnimi članki o grozotnih učinkih atomske bombe in slikami otrok, ki apetrirajo na svoje starše, naj jih obranijo tega zla. Teden dni pred kongresom je glasilo KPA »Volksstimme« objavilo celo sliko, ki ponazoruje padec atomske bombe na Dunaj, padec, katerega dejstvo se razširja v oddaljenost 250 km od Dunaja. Tik pred kongresom pa je isti list za nameček objavil še sliko »goloba miru« in poslal dunajske mešane, da v dokaz svoje tešnje po miru nalepijo izrezane kopije teh golobov po vseh oknih svojih stanovanj.

Tako so se — v glavnih brtah — odvijale priprave za dunajski kongres miru. Kakor v drugih podobnih informbirojevskih akcijah za mir, pa tudi v teh pripravah in njihovem stopnjevanju bife v oč uveljavo vzbujujanje vojne psihoze. Kaže, da je bil namen tega stopnjevanja ustvariti takšno pamirno vojno psihozo, da bodo ljudje (plaho se ozirajo t nebo, če niso morda nad njimi že avioni, obloženi z atomskimi bombami. Ali morda velika slika v centralnem glasilu KPA »Volksstimme«, ki kaže Dunaj v erupciji atomske bombe, ne pove dovolj jasno, da na Dunaj lahko padejo samo sovjetske atomske bombe, v kolikor bodo nadaljevali današnja politiko prireka zahodnega loka?) trunoma hiteli podpisovati resolucijo za mir. Ustvarili takšno razpolo-

ženje, kakor da je vojna neposredno pred durmi, da bo, če se ne danes, pa prav gotovo jutri. To razpoloženje pa naj bi zagotovilo toliko in toliko stotisočev ali milijonov podpisov, ker pa bi s druge strani dalo organizatorjem legitimacijo o upravičenosti, še več, nujnosti kongresa.

Akcija, ki jo informbirojevci razvijajo na takih »kongresih miru« v zvezi s atomsko bombo, pa je prav gotovo nasprotna izjavi, ki jo je dal Stalin 26. IX. 1946 h angleškemu novinarju Aleksandru Werthu in v kateri je med drugim poudaril, da so »atomske bombe namenjene odstranjanju ljudi s slabimi živci... Takrat je bila ta izjava namenjena vsem onim, ki so po poskusih na Bikinih plašili z atomsko bombo. Sedaj pa kongresi in njim podobne akcije »miru« govore predvsem o atomskih bombah in jih uporabljajo kot svoj glavni argument. Zatorej se tudi za tem ne more skrivati nič drugega kakor »straševanje ljudi s slabimi živci« in pritisk. Še več, za tem, da na teh kongresih govore samo o atomski bombi kot sredstvu agresije in organizirajo podpisne akcije v tem smislu, se skriva tešnja, da bi govorili samo o tem in ne o miru kot takem, miru, ki je nedeljiv, enak za vse, ki je vezan predvsem na priznanje in praktično izvajanje načela o enakopravnosti vsakega naroda.

Brez dvoma je danes vprašanje miru ono vprašanje, ki neposredno zadeva ogromno večino vsega človeštva. Delovno ljudstvo vseh držav danes noče ne samo atomske bombe, marveč vojne splot, noče nobene agresije, političnega ali ekonomskega pritiska, noče delitve interesnih sfer, ki so ključ za novo vojno, barantanja med velikimi na račun malih.

Medtem ko so na drugih kongresih o vseh bistvenih vprašanjih borbe za mir molčali, pa na dunajskem kongresu ni bilo tako. Prof. Hans Thiering, znani av-

strijski znanstvenik in raziskovalec atomske energije in član stalnega odbora pristašev miru, znan po svojem odprtem pismu sovjet. književniku Iliji Bhranburgu, v katerem je kot dokaz nesoglasja besed sovjetskih državnikov s njihovimi dejanji navedel primer politike, ki jo Sovjetska zveza vodi proti Jugoslaviji, je na samem kongresu ponovno ožigosl politiko Sovjetske zveze in njenih satelitov. Med drugim je pozval delegate Sovjetske zveze in tako vseh ljudskih demokratov, naj delajo na tem, da bodo njihovi voditelji spoštovali pravico vseh narodov, da imajo tisto obliko oblasti, ki so si jo sami izbrali.

Kongres avstrijskih borcev za mir ni uspel. Zunanji znak tega je bil, da se je glavne manifestacije »za mir« pred dunajskim magistratom udeležilo neseže samo okrog 200 Dunajčanov, kar predstavlja komaj nekaj več kot tisoč del prebivalstva tega velikega mesta. Vsek temu, da kongres avstrijskih borcev za mir ni uspel, pa je v tem, ker avstrijsko ljudstvo vidi in tudi na svoji koži čuti veliko neskladnost med besedami in dejanji voditeljev Sovjetske zveze in njenih satelitov. Ni uspel, ker hoče avstrijsko ljudstvo danes podpisati avstrijske mirovne pogodbe, odhod zasedbenih sil in resnično neodvisnost (kar bi bilo vsekakor najljepši praktični korak k ureditvi miru). Ni uspel nič manj tudi zato, ker avstrijsko ljudstvo vidi med drugim, da Sovjetska zveza, »probojec za mir in enakopravnost«, vodi danes najhušjo diskriminacijsko politiko in ekonomsko blokadno politiko proti Jugoslaviji, da prominentni avstrijski komunisti (listi, ki so organizirali podpisno akcijo proti atomski bombi) izjavljajo tako zvanim titoizmom in to skoraj neposredno pred toliko proklamiranim kongresom — da »bi bilo treba vréti atomsko bombo na titovsko bandito, in podobno. Vsa, kar pošten avstrijski demokrat vidi danes v politiki Sovjetske zveze in njenih agentur, ni niti v skladu z zvenetimi »predkongresnimi in kongresnimi parolami«, še manj pa s resnično borbo za mir.

